

ՓԱՐՈՍՆԵՐԸ

Գրեց՝ ՇԱՐԼ ՊՕՏԼԵՌ

Ռուսներն, պարտէ՛զ ծուլութեան, մոռացութեան գե՛տ ոսկի,
Ուր սիրել չէ՛ կարելի՝ սրնար մարմնոյ քարմ ու գով,
Ուր կը խուժէ կեանքն անվե՛րջ, կը տազնապի, կը յարդի,
Յաւէտ ինչպէս օդն յերկինս, յաւէտ ինչպէս ծովն ի ծով:

Լէռնարտօ տա՛ Վինչի, հայելի խո՛ր եւ մըքին,
Ուր հըմայիչ հրեշտակներ, ժըպտով մ՛անոյշ, բեռնաւոր
հորիւրդներով՝ կ'երեւին, հովանոյն տակ կ'երեւին
Շուններուն, սառնատանց, երկիրն իրենց պարփակող:

Ռեմպրանդ, տըխուր հիւս՛նդ՝նոց, մըրմունջներով ակադճուն,
հաշելութեամբ մը լուկ մեծ գեղազարդեալ վեհօրէն,
Արտօսարգօծ աղօթքն ուր կը բարձրանայ՝ ախտերէն,
Եւ քափանցիկ՝ ճըմեռունն նառագայթով մ՛յանկարծոյն:

Մի՛բէլ - Ա՛ննելօ, վա՛յր ուր Հերակլիէսներ կ'երեւին
Քրիստոսներու գիրկընդխառն, եւ յարուցեալ ոգիներ՝
Որ մահացող արեւուն շառայներուն մէջ յետին
Պատանքն իրենց կը պատռեն, պըրկելով ջի՛ղ ու մատներ:

Բիւժէ, կա՛յսըր քախժալից՝ քիապարտից բազմազան,
Դո՛ւն որ գիտցար տըգեղին գեղեցկութի՛ւնն իսկ պարգել,
Տըկար, տըժգոյն քէպէտ մարդ, այլ սիրտ հըպա՛րտ, սրբազան,
Լըբութիւններ անբանի, կոփամարտկի գայրոյթներ:

Բարեկենդա՛նն այս, Վադդօ՛, ուրտեղ սրտեր անուանի
Արձակելով շողիւններ՝ գերդ քիթեռներ կը շրջին,
«Տեփոներ» քարմ ու քեթեւ՝ լուսաւորուած ջահերէ,
Որ խենթութիւն կը հեղուն այս դարձդարձիկ շուրջպարին:

Կոյա, անյայտ իրերու յորդանեղե՛ղ մըղձաւանջ,
Սաղմեր՝ որոնք կը քըրծուին խըրախնանքի ընթացքին,
Հայելոյն դէմ ծեր կիներ, մերկ, աղջիկներ՝ զեղալանջ
ի փորձութիւն դեւերու՝ կը գետեղեն գուլպանին :

Տըլաքուա, լի՛ն արեան չար ոգիներէ յանախում,
Հովանոյն տակ եղեւնեաց մշտականա՛չ անտառի,
Ուր երկնից տակ քախծալից երգչախումբեր տարիմաց
Կ'անցնին, կ'անցնին խեղդամահ հառաչ մ'ինչպէս Վեպէռի :

Հայհոյանքներն, անէծքներն, հեծութիւններն այս բոլոր,
Այս արցունքներն ու նիչներն, «Ո՛վ Աստուած»ներն այս անհուն,
Արձագանգ մ'են կըրկնրած բաւիղներէ բիրաւոր,
Մահկանացու սրտերուն աստուածային են ափնոն :

Աղաղակ մ'է կըրկնրած պահակներէ անհամար ,
Զայն-տարերով բազմաթիւ հրքաման մ'է հաղորդում,
Բիւր բերդերու բարձունքին փարոս մ'է այս բոցավառ
Անտառներուն մէջ ձայն մ'է որսորդներու մոլորում :

Որովհետեւ ա՛յս է, Տէ՛ր, վըկայութիւնն իսկաբար
Լաւագոյն, գոր կըրնայինք, կըրնայինք տալ մեր պատուին,
Հեծկըլտո՛ւնն այս հըրաշո՛ւնչ՝ որ կը հոսի դարէ դար,
Եւ որ կուգայ մահանալ յաւիտենիդ եզերքին :

Վենետիկ, 1936

Հայացուց՝ ՀՐԱԶ ՔԱԶԱՐԵՆՑ

